

אשה, ואחר כך לוקח את אמה של אשתו [חמותו], ואין לנו מקור מפורש לאם חמותו. (7) ואם כן, היתכן לומר כי **אם חמיו מיהדר עלה?** הרי לא יתכן שעוד לפני שיודע התנא את המקור לשריפת אם חמותו, הוא מחזר לדעת מהו המקור לשריפת אם חמיו כמו אם חמותו!

אמר אביי, הכי קאמר התנא באומרו "זכרים עה-ב כנקבות": מנין לעשות שאר [קירבה של בתו] **הבא ממנו** [דהיינו, בת בנו ובת בתו שאינם מאשתו, אלא מאנוסתו], **כשאר** [כקירבה של בת] **הבא ממנה** [מאשתו, דהיינו, בת בנה של אשתו ובת בתה של אשתו, כשאינם ממנו אלא רק מאשתו], ולחייבם שריפה כמו שחייבנו שריפה בשאר הבא ממנה, שלמדנוהו בגזירה שוה? — **נאמר כאן זמה ונאמר להלן זמה, וכו'.** (8)

ותמהה הגמרא: **והא בשאר דידיה**, בפסוק האוסר את קירבת בתו מאנוסתו ואת בת בנה ואת בת בתה, **לא כתיבא ביה זמה!**

אמר רבא, אמר לי רב יצחק בר אבודימי: אתיא "הנה הנה", תחילה אנו למדים בגזירה שוה של "הנה הנה". כי בפסוק המדבר בשאר הבא ממנו [בתו מאנוסתו ובת בנה ובת בתה], נאמר כי "ערותך הנה". ובפסוק המדבר בשאר הבא ממנה, נאמר "שאר הנה". והרי זה כאילו נאמר גם בשאר הבא ממנו "זמה". ומעתה, שגם בשאר הבא ממנו נאמרה "זמה", שוב **אתיא** גזירה שוה של

ג. ומה כאן למעלה כלמטה — אף להלן למעלה כלמטה.

ועתה מבארת הגמרא את שלשת הדברים הסתומים שאמרה הברייתא:

א. אמר מר ברייתא: מנין לעשות זכרים כנקבות.

ודנה הגמרא: **מאי**, מהו הביאור ב"זכרים כנקבות"?

אילימא, אם נאמר שכונת הברייתא באומרה "זכרים כנקבות", היא לומר, מנין לנו חיוב שריפה על **בת בנה** ["זכרים"] של אשתו **כבת בתה** ["נקבות"]?

הרי אי אפשר לומר כן! שהרי חיובי השריפה על בת בנה ועל בת בתה — **בהדי הדדי קאתיא!** שניהם נלמדים כאחד, מכך ששניהם נכללים בפסוק יחד עם בת אשתו, שנאמר בו זמה, ולמדים את העונש בגזירה שוה של "זמה זמה" מחמותו.

אלא, שמא תאמר, שכונת התנא לומר, מנין לנו המקור לעונש שריפה על **אם חמיו** ["זכרים"] **כאם חמותו** ["נקבות"]?

הרי גם זה לא ניתן לומר! **כי השתא**, הרי עתה, עדיין חיוב השריפה של **אם חמותו לא קמה לן**, דין זה עדיין לא "קם" לו לתנא שהוא מפורש בתורה, כי משמע מתחילת דבריו, שהפסוק "ואיש אשר יקח את אשה ואת אמה", מדבר כפשוטו, במי שלוקח

8. אם כי יש חילוק בין שאר הבא ממנה לבין שאר הבא ממנו, שכן אם אמה אסורה ואילו אם

7. עיין רש"י.